

лице, за което и други пък е ставало опити, нъ, за жалостъ, безъ успѣхъ за постигане на цѣльта, не ще говорѣж и за опититѣ на сегашното отваряние, защото въ прѣднето побудително врѣхъ този прѣдмѣтъ слово са говори врѣхъ това, нъ ще поговорѣж и азъ за нуждата да знаятъ поне четение, писание и до нейдѣ смѣтане тѣзи калфи и чираци, които прѣди прѣдприеманието на занаятътъ си не сж имали случай да посѣщаватъ рѣдо-внитѣ училища.

Първата и необходима нужда е че, тѣзи калфи и чираци съ врѣме ще станѣтъ мастори, ще са занимаватъ съ нѣкакъвъ занаятъ, или ще въртятъ дюгень. Въ тѣзи си занимания, тѣ ще имѣтъ земание и даване, слѣдователно ще имъ трѣба да държатъ тефтеръ, да издаватъ зависи, полици, да правятъ нѣкакви съгласителни писма. За всичко това ще имъ трѣба да знаятъ да четѣтъ, да пишѣтъ и да смѣтатъ, защото минж са веке онуй врѣме, дѣто хората са минувахж безъ тѣзи нѣща и си вършахж работитѣ или алжшъ-веришитѣ безъ тѣхъ. Сегашниятъ вѣкъ е вѣкъ на просвѣщенето, дѣто науката е необходимо нужна на челѣка. Ама ще каже нѣкой: ако ми дотрѣбать отъ горнитѣ нужни условия, азъ ще накарамъ нѣкой да ми пише или да ми прочете. Тѣ ще дотрѣбать на челѣка часъ по часъ. Тогава да остава ли той работитѣ си за да ходи да моли тогозъ оногозъ да му пише или да му прочете? Той може още да задѣлжи съсѣдитѣ си съ това само нѣколко пѣти, и тѣ послѣ могатъ, и имѣтъ право да му откажѣтъ. Тогазъ ще отива ли той отъ една край на града до другия да задѣлжава тогозъ оногозъ? И да видимъ да ли работата въ която са намѣрва допращава това? Една или нѣколко минути изгубени отъ алжшъ-вериша, не струватъ ли много нѣщо? Може оногозъ, който е отсѣтствовалъ отъ дюгения си, да сж го трѣсили нѣкои мющерни въ врѣме